

KELJ FÖL ÉS JÁRJ!

1942-ben a franciaországi Verdunben néhány beteg elhatározta, hogy fölkeresi a város más betegeit, rokkantjait. A tennivaló oly soknak bizonyult, hogy a kis csoport együtt maradt és közösen kereste azokat a lehetőségeket, amelyek betegtársaik testi, lelki és szellemi javát, kibontakozását szolgálják. Ez volt a „betegek testvérületének” (Fraternité Catholique des malades et handicapés, Fraternität der Kranken und Behinderten) a kezdete. Az elmúlt három évtized csodálatos kibontakozást eredményezett: a mozgalom eljutott Belgiumba, Svájcba, Spanyolországba, Németországba, Ausztriába, tengerentúlon Madagaszkárra, Kanadába és Peruba. Születőben van Hollandiában, Portugáliában, Angliában és Latinamerikában. Ezekben az országokban már az ökumenizmus jegyeit is magán viseli. Több százezer már az egymással testvéri kapcsolatban lévő betegek és rokkantak, testhibások száma. Statisztikával nem szolgálhatunk, ugyanis legfőbb jellemzője, hogy teljes szabadságon alapul, nem igényel semmiféle hivatalos formát, az egybetartozásnak semmiféle adminisztratív dokumentálását. 1972 áprilisában a római Domus Mariae-ben nagy nemzetközi összejövetelt tartottak: mintegy négyszázan. A verduni kerületet egy háromgyermekes családapa képviselte, aki két balesetben elvesztette mindkét lábát; a testvéri közösségek nemzetközi felelőse egy svájci gépíró, titkára egy gerincsorvadásban szenvedő francia lány. A Szentatya különkihallgatáson fogadta őket és több nyelven szólt hozzájuk a szenvedés értelméről és értékéről.

Henri François atya, a közösség nemzetközi lelkésze és a mozgalom szellemi ihletője (fiatalkorában maga is igen sokat volt beteg) a következőkben foglalja össze célkitűzéseiket:

„Ismerik egy beteg vagy rokkant életének nehézségeit? Ha gyermekkorától beteg, már annak a tudatában nőtt fel, hogy ő más, mint a többiek. És mennyit szenved ettől a tudattól . . . Ha felnőtt korban érte utol a betegség, méginkább csökkent értékűnek érzi magát, mint akit már félretettek az útból. Fájdalmas problémákba botlik minden lépése. Ha van is hite, mindez óriási megpróbáltatás a számára. Nagyon gyakran az történik, hogy elkezd kételkedni Isten jóságában. Az egészségesek ápolják, többé-kevésbé mellette állnak, de nem tudnak elhatolni a beteg, vagy a megrokkant igazi egzisztenciájáig. Így a beteg egyedül marad. Az élet margójára kerül. — Úgy gondolom, az tud igazán segíteni testvérének, aki maga is hasonló cipőben jár. Az még jobb, mikor egymást is segíteni tudják. Nagyszerű a testvéri szeretet hatalma. Mikor az egyik beteg szeretetével a másik felé fordul, kölcsönösen felfedezik képességeiket. Az ilyen ember újra rájön, mennyi szép élményt tartogat számára az élet, mennyi nagyszerű dolgot tud véghezvinni. Visszatér a bátorsága, megújul az életkedve. Megtanul örülni. Hite megerősödik. Hálával tudatosítja, mennyi mindent akar Isten éppen általa megvalósítani! Igen sok beteggel találkoztunk már, akinek megingott a hite, vagy már el is vesz-

tette. Eppen ezekben az esetekben mutatkozik meg a legerőteljesebben és legcsodálatosabban a testvéri szeretet hatalma. Szeretetet, életet adnak egymásnak, együttesen haladnak Isten felé.

Mi társadalmi hovatartozásra és vallási meggyőződésre való tekintet nélkül a testvéri szeretetet építjük a betegek között. Ennek során fedezik fel saját gazdagságukat, az adni-tudás mérhetetlen örömét. Újra beilleszkednek az életbe, valójában új életet kezdenek.

Felelős vezetőik családapák, édesanyák, fiatalok, öregek, magányosok: ezek mindnyájan felelősséget akarnak vállalni a környékükön található betegekért. A helybeli plébános vagy káplán vállalja, hogy segíti őket, hogy az evangélium szellemében tölthessék be missziójukat.

Sokszor ámulva látom, hogy ezek a fizikai erő tekintetében valóban szegény emberek milyen önfeláldozóan szolgálnak másokat. Ismerek fiatal lányokat — van közöttük vak, nyomorék, béna —, akik egy otthonban élve, életüket egészen ennek a betegek között megépítendő testvéri szeretetnek szentelik.

A személyes találkozások után mindig felmerül az igény a szélesebb körű ismeretség iránt. Egy-egy város vagy területegység betegei lassan-lassan megismerik egymást, közösen kirándulnak, szórakoznak, megrendezik a barátság napját, sőt közös lelkigyakorlatot tartanak. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy szeretetük kimeríthetetlenül leleményes. Annak a veszélye sem forog fenn, hogy elszigetelődnek az egészségesektől, gettóba zárkoznak. Testvériségüknek éppen az az egyik legfontosabb jellemzője, hogy visszairányítja a betegeket a teljes emberi életbe, megadja nekik a bátorságot, hogy elinduljanak a másik felé, mindenki felé. Tevékenységük valóban bámolatraméltó, akár lelkipásztori, akár szociális, akár kulturális munkáról legyen is szó."

A testvéri közösségek szellemét nemzetközi felelősük, Jacqueline Lateltin néhány mondatával jellemezzük (az említett összefoglaló megnyitó beszédéből): „A jelenlevőkkel és a távollevőkkel együtt ünnepeljük azt az örömet, amit Jézus kért számunkra az Atyától. A mi hivatásunk az örömről szól. Köszönjük azt az örömet, hogy nemcsak teremtmények vagyunk, hanem Isten gyermekei is. Köszönjük azt az örömet, hogy a szenvedő és feltámadott Krisztus testvérei lehetünk. Köszönjük, hogy a Szentlélek öröme fűt minket. Életünk kimondhatatlan örömforrása, hogy Isten bennünk él, ha mi igazán befogadjuk Őt. Köszönjük azt az örömet, hogy megismerhettük az evangéliumot, Krisztus örömhírét. Köszönjük az életünk minden pillanatában felénk áradó kegyelmet, energiát. Köszönjük azt az örömet, hogy megtanulhattuk, hogyan ismerhetjük fel Isten hívását a jelen pillanatban, a jelen körülmények között és a minket körülvevő emberekben. Köszönjük a barátság kimeríthetetlen gazdagságának örömét, hogy egymást segíthetjük, hogy előmozdíthatjuk egymás kibontakozását, Krisztus szeretetét szeretnénk nyilvánvalóvá

teni a világ számára: ez mindnyájunk közös missziója. Kongresszusunk Krisztust akarja ünnepelni és valamennyiünk testvéri barátságát."

Msgr. Henri François címe: F-55 Verdun, 49, rue Saint-Sauveur. Bécsi felelősük: Martha Paster, A-1200 Wien, Jägerstr. 62/1/11.

Magyar Erzsébet

GONDOK, ŐRÖMÖK, IGÉNYEK a külföldi magyar lelkipásztorkodásban

A közelmúltban széleskörű véleménykutatást végeztem ezzel a témával kapcsolatban. Ennek eredményéből veszem az alábbiakat.

I. A lelkipásztor helyzete

X: (fiatal magyar pap, akinek hívei három megyényi területen élnek szét-szórva): „Könnyű a nyugatiaknak” — mondják azok, akik nem ismerik az itteni viszonyokat. Pedig ha tudnák, milyen nehéz két úrnak szolgálni, más-képp vélekednének. Ki ez a két úr? Nem azok, akiről a bibliában van szó, hanem a magyar pasztoráció és a „benszüllött” pasztoráció. Egyre több itteni egyházmegye csak abban az esetben alkalmaz magyar papot, mint a magyar hívek lelkészét, ha egyidejűleg a helybeliek lelkigondozásában is vállal munkát. És jön a jó magyar tisztelendő és vállalja mindkettőt. Lakásról maga gondoskodik jó embereknél, akik nemcsak hogy nem kérnek lakbért, de még olykor enni is adnak a maguk módján. A helybeli plébános kiosztja tennivalóját. Jól be van fogva, éppúgy, mint a többi káplán. De neki mégis sokkalta nehezebb, mert nem az anyanyelvén kell beszélnie és prédikálnia, mint a többieknek. Ebből mindjárt kialakul a következő nehézség: az elszigetelődés. Közvetlen előljárói, bár barátságosak, de nem igen kedvelik, mert idegen, mert nem lehet vele rendelkezni. Másszóval: szívességből végez mindent. Kap egy kis fizetést — úgy, mint a többiek. De mi ez neki, mikor mindent újonnan kell beszereznie. Minthogy más problémái vannak, nem is szólva a nyelvi nehézségekről, kollégái nem veszik be egészen a maguk társaságába.

Ezek után következik különleges elfoglaltságom: 2000 magyar lelki gondozása négy, egymástól 30-50 km távolságra levő városban. A helybeli püspök magára vállalta egy szép „VW 1303 S” vételárának kifizetését. A fogyasztott benzin árát is megtérítik. De az utazásra fordított időt nem lehet megtéríteni.

Nem sokáig bírtam magányomat. Igen sokat szenvedtem kollégáim meg nem értése miatt. Ők ugyanazt a munkát várták tőlem, mint amit ők végeznek, és nem látták be, hogy más dolgom is van, nem csekély feladat. Ha 80 km megtétele után hazatértem, esőben, hóban, síkos úton egy beteg-